

IMPLIED WARRANTIES

Zımnî Garantiler

JURISDICTIONS ALL ACROSS THE WORLD HAVE DIFFERENT approaches to warranties in the contract for the sale of tangible goods. This article aims to describe and analyze the difference between the English law approach to warranties and that of United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods (“CISG”), also known as the Vienna Convention. More specifically, the topic of discussion in this article is that of implied warranties in the contract for the sale of goods.

MAL SATIM SÖZLEŞMELERİNDE YER ALAN GARANTİLER konusunda dünyadaki her yargı sisteminin farklı yaklaşımı bulunmaktadır. Bu makalede, İngiliz hukuk sistemi ile Viyana Konvansiyonu da olarak bilinen, Uluslararası Mal Satım Sözleşmelerine İlişkin Birleşmiş Milletler Antlaşması'nın (“CISG”) garantilere yönelik yaklaşımlarındaki farklı noktalara değinilecektir. Esas olarak bu makalenin inceleme konusu, satım sözleşmelerinde yer alan zımnî garantilerdir.

The liability of the seller under these implied warranties cannot be excluded by the incorporation of an exclusion clause. This was highlighted in the *Mercini Lady* case where the clause read “There are no guarantees, warranties or representations, express or implied, [of] merchantability, fitness or suitability of the oil for any particular purpose or otherwise which extend beyond the description of the oil set forth in this agreement”.

The main principle behind the implied warranties to be discussed below is to protect and ensure that the consumer is able to purchase a product that meets a minimal standard of consumer expectation.

COMMON LAW APPROACH

In Common law jurisdictions, the Seller is deemed to have made certain assurances, which are classified as implied warranties, to the Buyer in a contract for the sale of goods. English Law has incorporated implied terms in their contracts for centuries and a case from 1781, *Schoolbred v Nutt*, Lord Mansfield ruled that ‘it is an implied warranty that a ship is seaworthy’. The law on implied warranties has moved on and developed further in

Sözleşmeye “sorumluluk kaydı” eklenmesi ile satıcının zımni garantilerden kaynaklanan sorumlulukları kaldırılmış olmaz. Bu husus *Mercini Lady* davasında şu şekilde vurgulanmıştır: “Bu anlaşmada; petrolün niteliklerine ilişkin öngörülenin ötesinde herhangi sarıh veya zımni olarak ticarete veya münhasır bir amaca uygunluk garantisi, teminatı veya beyanı bulunmamaktadır.”

Aşağıda açıklanacak olan zımni garantilerin altında yatan esas etken, satın alınacak bir ürünün tüketicinin en azından minimum beklentisini karşılar nitelikte olduğunu temin etmek ve tüketicuyu korumaktır.

ANGLO SAKSON HUKUK SİSTEMİNİN YAKLAŞIMI

Anglo Sakson hukuk sistemleri, mal satım sözleşmeleri kapsamında satıcının, zımni garanti olarak nitelendirilen bazı güvenceleri alıcıya sağlamış olduğunu varsaymaktadır. İngiliz hukuku yüzyıllardır sözleşmelere zımni hükümler dahil etmiş olup 1781 tarihli *Schoolbred v Nutt* davasında Lord Mansfield; “geminin denize açılabilirliği bir zımni garantidir” hükmünü vermiştir. Zımni garantilere ilişkin hukuk kuralları müteakip yüzyıllar boyunca daha da gelişmiştir ve günümüzde İngiliz hukuku,

the following centuries and we find that English law imposes a number of implied warranties on the seller when contracting with a buyer for the sale of tangible goods. A few of the key implied warranties derived from case law are: warranty of merchantability, warranty of fitness for a particular purpose and warranty of title. There are further implied conditions that are derived from statute, namely the Sale of Goods Act 1979, which are designed to protect the buyer in sale of goods contracts. They are: sale by description (s. 13), satisfactory quality (s. 14/2), fitness for the purpose of the buyer (s. 14/3) and an obligation that the goods must correspond with their sample (s. 15) (if the goods were sold by sample). Other terms can be implied such as terms implied in fact (s. 62/2) and trade usage (s. 14/4). These are classified as implied contractual conditions rather than implied warranties. However, for the purposes of this article, the topic of discussion is implied warranties and the three implied warranties for the sale of tangible goods (mentioned above) will be examined more closely below.

As mentioned above, implied warranties have played an increasingly prominent role in the law governing the contract for the sale of goods. One of the main reasons for this is the move to increase the protection afforded to consumers and purchasers of goods, especially when the buyer is acting in the course of their business. Also, it is a move that facilitates the ease of business transactions. This was stated by LJ Bowen in *The Moorcock*. He stated that any implied warranties must be based on the presumed intentions of the parties.

An implied warranty may be read into a contract for reasons of “business efficacy” and in order to maintain the presumed intention of the parties. Perhaps this is one of the main underlining reasons for the adaptation of implied warranties, which is an inherently Common Law invention, in many leading Civil Law jurisdictions that are also ‘major players’ in international sale of goods (such as Germany, France, China and Russia). There is little doubt that these Civil Law countries are motivated to implement these implied warranties in their jurisdictions for the sake of efficiency in business transactions.

One of these implied warranties is that of the warranty that the goods sold by the Seller to the Buyer are ‘fit for a particular purpose’. What this means is that the Seller is bound by the representations he makes about the product to the Buyer. For example, if a particular washing machine model is recommended to a customer as being able to wash ten kg of laundry and yet can only effectively wash five kg of laundry, then the implied warranty provided by the Seller, which the Buyer relied on, has been breached. Even though the washing machine is still functioning as

malların satımına ilişkin olarak alıcı ile sözleşme yapmakta olan satıcıya birtakım zımni garanti sorumlulukları yüklemektedir. Ticarete uygunluk garantisi, belirli bir amaca uygunluk garantisi ve mülkiyetin satıcıya ait olduğuna dair garanti içtihatlarla yerleşmiş temel zımni garantilere örnek olarak verilebilir. Ayrıca kanundan kaynaklanan (1979 tarihli Mal Satım Kanunu) ve mal satım sözleşmelerinde alıcıyı koruma amacını taşıyan “zımni” nitelikte birçok hukuki kavram bulunmaktadır. Bunlar; betimleme sonucu satış (bölüm 13), yeterli kalite (bölüm 14/2), alıcının özel amacına uygunluk (bölüm 14/3) ve malların numune ile uyumlu olma zorunluluğudur (bölüm 15) (eğer mallar, numuneler gösterilerek satılmış ise). Başka hukuki kavramlar da uygulamada (bölüm 62/2) ve ticari hayatta (bölüm 14/4) var olanlar gibi zımni olarak ifade edilebilir. Bunlar zımni garanti olarak değil, sözleşmenin zımni koşulları olarak sınıflandırılmaktadır. Ancak bu makalenin konusu, yukarıda ifade edilen amaç doğrultusunda, zımni garantiler olup bu doğrultuda mal satım sözleşmelerinde yer alabilecek üç zımni garanti, aşağıda daha detaylı olarak incelenecektir.

Yukarıda da bahsedildiği üzere zımni garantiler, mal satım sözleşmelerine uygulanan hukukta önemi giderek artan bir rol oynamaktadır. Bu artışın esas sebeplerinden birisi, tüketicilere ve özellikle ticari işlemlerde alıcıya sağlanan korumayı artırmaktır. Söz konusu artış aynı zamanda ticari işlemlerin kolaylaşmasına imkân tanımaktadır. Bu durum, *Moorcock* davasında LJ Bowen tarafından da belirtilmiş ve kendisi; tüm zımni garantilerin tarafların varsayılan iradelerine dayandırılması gerektiğini ifade etmiştir.

Tarafların varsayılan niyetlerini korumak ve ticaretin etkinliğini artırmak amacıyla zımni garantilerin sözleşmelerde varlığı kabul edilebilir. Belki de bu durum, aslında bir Anglo Sakson hukuk sistemi kavramı olan zımni garantilerin, uluslararası ticarete etkin rol oynayan pek çok Kıta Avrupası hukuk sisteminde de (Almanya, Fransa, Çin ve Rusya gibi) kabul edilmesinin sebebidir. Söz konusu ülkelerin kendi sistemlerinde zımni garanti kurumunu kabul etmelerindeki sebebin ticari etkinliği artırmak olduğuna neredeyse hiç kuşku bulunmamaktadır.

Zımni garantilerden biri, satıcı tarafından alıcıya sağlanan; malların “özel kullanım amacına uygun” olduğuna yönelik güvencedir. Bu güvencede satıcı, ürün hakkında alıcıya verdiği beyanlar ile bağlıdır. Örneğin, eğer belirli bir çamaşır makinesi modeli on kg çamaşır yıkama vaa-diyle müşteriye öneriliyor ancak beş kg’lık çamaşır yıkıyor ise, satıcı tarafından sağlanan ve alıcının güvendiği zımni garanti ihlal edilmiştir. Burada çamaşır makinesi hala çamaşır makinesi olarak işler durumda olmasına rağmen on kg’lık çamaşır yıkama amacına uymadığından

a washing machine, it is still considered to be a breach of the implied warranty of the washing machine being fit for the purpose of washing ten kg of laundry. In relation to goods being 'fit for a particular purpose', three main requirements apply. First, if the Seller is not made aware of the particular purpose for which the goods are needed, the doctrine will not be applied. The only exception to this is where the goods have only one purpose, in which case the Buyer makes the particular purpose known to the seller by asking for the goods by their ordinary description, as was the case in *Frost v Aylesbury Dairy C*. Secondly, there must be a reliance on the Seller's skill or judgment in making the purchase of the goods. Third, the condition will be implied of the Seller dealt in goods of the same kind before he sold the goods to the Buyer (*Ashington Piggeries Ltd v Christopher Hill Ltd*)

Another of the implied warranties is that of the warranty that the goods being sold by the Seller to the Buyer are of a 'merchantable quality'. This is inherently linked with the previously mentioned warranty that the goods sold are 'fit for a particular purpose'. Like 'fitness for a particular purpose' this is also a protection given to the consumer from the misrepresentation of the Seller. The reason for this is that in order for a particular product to be merchantable it also needs to be fit for the purpose it is being sold. However, the legislature and the courts have given the doctrine of merchantability the meaning that the goods sold need to be of a 'satisfactory quality'. This shift in the interpretation of good being 'merchantable' to goods being of a 'satisfactory quality' was seen as a 'taming' of the Sale of Goods Act 1979 and was introduced by the Sale and Supply of Goods Act ("SSGA") 1994. Thus, one can make the argument that there has been a demise of the 'merchantability' doctrine in favor of the 'satisfactory quality' standard. The courts used 2 tests to determine whether a product is of 'satisfactory quality' within the meaning of the SSGA 1994. The first test is that of acceptability, which was determined in *Grant v Australina Knitting Mills*. It was clearly stated by Dixon J that acceptability is established where the Buyer is fully aware of all the facts (knowing the existence of hidden defects and not being limited by the apparent condition of the goods) would still purchase the goods without reducing the purchase price. If that standard is met, then the goods are deemed to be acceptable. The second test is the usability test, which has become more dominant, established in the *Henry Kendall & Sons Ltd v William Lillico & Sons Ltd* case. In this case it was ruled that the merchantability of the goods was determined in accordance as to whether it was of 'use for any purpose for which these goods were sold would normally be used.' In relation to goods bought for business purposes, it seems that the "usability test" has tended to apply.

dolayı zımni garanti ihlal edilmiştir. Malların "özel bir amaca uygun olması" için gereken üç şart vardır. İlk olarak; satıcı, malların hizmet edeceği özel amacın farkında değil ise bu kurum uygulanmayacaktır. Bu konuda tek istisna, malların sadece bir kullanım amacı olduğu durumlardır. *Frost v Aylesbury Dairy C* davasında belirtildiği gibi malların yalnızca tek fonksiyonunun olduğu ve alıcının söz konusu malı mutlak haliyle talep ederek aynı zamanda özel amaca uygunluk talebini de satıcıya ilettiği durumlar istisnai niteliktedir. İkinci şart; malların satın alınmasında satıcının yeteneğine ve kanaatine güvenilmesidir. Üçüncü şart ise, mal satılmadan önce alıcıda, aynı nitelikteki malların satışını gerçekleştirmiş bir satıcı algısının oluşmasıdır (*Ashington Piggeries Ltd v Christopher Hill Ltd*).

Zımni garantilerden bir diğeri de alıcıya satılan malların "ticarete uygunluğudur". Bu garanti aslında daha önce bahsedilen, malların "özel kullanım amacına uygun" olma garantisi ile doğal olarak bağlantılıdır. "Özel kullanım amacına uygun" olma durumunda olduğu gibi burada da amaç tüketiciyi satıcının yanıltıcı beyanlarından korumaktır. Çünkü belirli bir ürünün ticarete uygun olması için aynı zamanda satılma amacına uygun olması gerekmektedir. Ancak yasa koyucu ve mahkemeler, ticarete uygunluk kurumuna, satılan ürünlerin "yeterli kalitede" olması anlamını yüklemiştir. Malların artık "ticarete uygun" olarak değil "yeterli kalitede" olarak yorumlanmaya başlanması, 1979 tarihli Malların Satım Sözleşmesi'nin yumuşatılması olarak görülmekte ve bu durum temelini 1994 tarihli Malların Satımı ve Tedariki Sözleşmesi'nden ("SSGA") almaktadır. Böylece "ticarete uygunluk" prensibinin yerini "yeterli kalite" standardına bıraktığı söylenebilir. Mahkeme, malların 1994 tarihli SSGA uyarınca "yeterli kalitede" olup olmadığını belirlemek için iki değerlendirme yapmaktadır. Birinci değerlendirme, *Grant v Australina Knitting Mills* davasında belirlenen "kabul edilebilirlik" kavramı açısından yapılmaktadır. Açıkça Dixon J tarafından belirtildiği üzere, kabul edilebilirlik hali, alıcının her şeyden haberdar olarak (gizli ayıpların varlığını bilmesi ve malların hâlihazır durumları ile sınırlı kalmaması) malı, satış fiyatını düşürmeden satın alması halinde gündeme gelmektedir. Bu koşulların gerçekleşmesi durumunda malların kabul edilebilir olduğu addedilir. İkinci değerlendirme ise daha baskın hale gelen, *Henry Kendall & Sons Ltd v William Lillico & Sons Ltd* davası ile ortaya çıkmış "kullanılabilirlik" kavramı açısından yapılmaktadır. Bu durumda malların ticarete uygun olup olmadığının, "nitelikleri belirtilerek satılan bir malın söz konusu niteliklere uygun olması ve bu kapsamdaki olağan kullanım amacına uygun olarak kullanılabilmesi" açısından değerlendirileceği hükmedilmiştir. Ticari amaçla satın alınan mallara ilişkin olarak da "kullanılabilirlik değerlendirmesinin" yapılması yönünde bir eğilim söz konusudur.

A further implied warranty is a warranty of title. This implies that the Seller of the goods has the right to sell them. The Seller is deemed to have the right to sell the goods in that the Buyer is relying on the Seller not having stolen the goods, infringed any patent or already sold them to another Buyer. The rationale behind this doctrine is to ensure that the Buyer does not pay for the goods twice in case it the goods are confiscated by the rightful owner, but only if the seller can be found and makes restitution. This also applies to cases where the Seller had no right or title to sell the goods as was the case in *Rowland v Divall* where the Seller purported to sell goods which, unknown to the Seller, were stolen when they were sold to him.

The CISG approach to implied warranties is somewhat similar, though there are some noticeable differences. Article 35/2 of the Convention states the four implied warranties. The first one under Article 35/2/a is very similar to the utility test for merchantability in English Law. That particular subsection of the Article provides that the goods sold will not conform with the contract unless they are 'fit for the purposes for which goods of the same description would be used'. Part (b) of the same Article and subsection states that the goods sold won't conform with the contract unless they are fit for any particular purpose expressly or impliedly made known to the seller at the time

Bir diğer zımni garanti ise "mülkiyetin satıcıya ait olduğuna ilişkin" verilen garantidir. Diğer bir deyişle bu garanti, satıcının malı satma hakkına sahip olduğunu ifade etmektedir. Alıcı, satıcının çalınmış mala sahip olmadığına, herhangi bir patent hakkını ihlal etmediğine veya söz konusu malı başka bir alıcıya satmadığına güvenerek satıcının malı satma hakkı olduğunu düşünmektedir. Bu prensibin mantığı, satıcının tespit edildiği ve alıcıyı tazmin ettiği durumlar hariç, gerçek hak sahibinin mala el koyduğu durumda, alıcının mallar için iki kez ödeme yapmasının önüne geçmektir. Bu prensip ayrıca, *Rowland v Divall* davasında da görüldüğü üzere, satıcının kendisi de çalınmış malları satın almış olduğu ve bu durum kendisi tarafından bilinmediği halde söz konusu satıcının malları satmaya çalıştığı durumlarda da uygulanmaktadır.

Bazı gözle görülür farklılıklar olmasına rağmen CISG'de zımni garantiler konusunda benzer bir yaklaşım söz konusudur. CISG'nin 35/2 maddesinde dört çeşit zımni garantiye yer verilmektedir. CISG madde 35/2'deki ilk zımni garanti, İngiliz hukuk sistemindeki ticarete uygunluğun belirlenmesi için tatbik edilen "kullanılabilirlik değerlendirilmesi" ile benzerdir. Maddenin ilgili fıkrasına göre, satma konu mallar, aynı türden malların tahsis edildiği kullanım amacına uygun olmadığı sürece, sözleşmeye uygun kabul edilmemektedir. Aynı maddenin (b) bendine

of the conclusion of the contract. It goes on to apply the same exemption highlighted above under the English warranty of 'fit for a particular purpose' to state that the Buyer needs to rely on the Seller skill in order for this particular section of the Article to apply. Article 35/2/c states that the goods will not conform with the contract unless they possess the qualities of goods which the Seller has hold out to the Buyer as a sample or model (in cases of sales based on a sample). This is not seen as an implied warranty under the English system but it is treated as an implied term of the contract. Article 35/2/d deals specifically with packaging of the goods and adequate preservation and protection of the goods, which is not covered in the English system.

Some examples have shown that there is some international uniformity in the application of these implied warranties. A significant precedent was set in an arbitral tribunal in Stockholm that an 'express warranty' concerning the quality of new machinery did not derogate from Article 35/2 and the implied warranties contained under that Article of the CISG. A similar approach was taken by a US District Court in a case concerning a contract for the sale of a furnace. The Court rejected the Canadian Seller's argument that the 'repair or replace' clause in the contract should be interpreted as a disclaimer of any express or implied warrant for the conformity of the goods with the contract.

The implied obligations set forth in Article 35/2 apply 'except where the parties have agreed otherwise'. A seller who, by virtue of its standard terms, 'claims no responsibility that the goods are fit for ordinary purposes or any particular purpose' purports to disclaim the implied fitness for purpose warranties under Article 35/2/a and 35/2/b. Whether such a disclaimer of the implied warranties will be given effect depends on the letter and the spirit of the applicable validity rule. For example, it has been argued that such a liability disclaimer might be more likely to survive judicial censorship if judged by the American Uniform Commercial Code. The corresponding German statutory rules, however, are clearly applicable within the CISG context. The same is true of the Scandinavian 'reasonableness test' as well as similar standards applicable in other European States, such as the new Dutch Civil Code.

göre, sözleşmenin kurulması esnasında açıkça veya zımnen satıcıya bildirilen her türlü özel kullanım amaçlarına uygunluğun sağlanmadığı durumlarda mallar sözleşmeye uygun değildir. Söz konusu fıkranın uygulanmasında, İngiliz hukuk sisteminde alıcı tarafından satıcının yeteneklerine güvenilmiş olmasını ifade eden "kullanım amacına uygunluk" garantisi altında belirtilen ve yukarıda ifade edilen muafiyetler burada da uygulanacaktır. CISG madde 35/2/c'ye göre, satıcının alıcıya numune veya model olarak sunduğu (malın numune gösterilerek satıldığı durumlarda) malların kalitesine sahip değil ise mallar, sözleşmeye uygun olarak değerlendirilmeyecektir. Bu durum, İngiliz sisteminde zımni garanti olarak görülmesi de, sözleşmenin zımni şartı olarak kabul edilmektedir. CISG madde 35/2/d ise; İngiliz sisteminde yer almayan, malların paketlenmesi ile yeterli ölçüde korunmasına ilişkin düzenleme getirmektedir.

Bazı örnekler, zımni garantilerin uygulanması konusunda uluslararası yeknesaklığın olduğunu göstermektedir. Stockholm'de gerçekleştirilen bir tahkim yargılamasında bu yönde emsal bir karar verilmiş olup bu kararda, yeni bir makinenin kalitesine ilişkin verilen açık bir garantiye, CISG madde 35/2 uyarınca öngörülen zımni garantilerin varlığından dolayı hanel gelmeyeceği belirtilmektedir. Benzer yaklaşım, Amerikan Bölge Mahkemesi tarafından fırın satımına ilişkin bir davada verilen kararda da görülmektedir. Söz konusu kararda, Kanadalı bir satıcı tarafından ileri sürülen; sözleşmedeki "onarım ve değiştirme" hükmünün, malların sözleşmeye uygun olmasına yönelik zımni ve açık garantileri bertaraf ettiği şeklindeki iddia, mahkeme tarafından reddedilmiştir.

CISG madde 35/2'de yer alan zımni yükümlülükler, tarafların aksini kararlaştırmadıkları hallerde uygulanabilmektedir. Sözleşmede yer alan genel hükümlere istinaden "malların mutad ya da özel bir amaca uygun olmasına ilişkin herhangi bir sorumluluk kabul etmediğini" beyan eden satıcı, CISG madde 35/2/a ve 35/2/b çerçevesinde malların bir amaca uygun olduğuna ilişkin zımni garantiden sorumlu olmamayı hedeflemektedir. Böyle bir sorumsuzluk kaydının geçerli olup olmayacağı, mevcut geçerlilik kuralının lafzına ve amacına bağlıdır. Mesela böyle bir kayıt, Amerikan Birleşik Ticaret Kanunu çerçevesinde değerlendirildiğinde geçerli kabul edilme olasılığı daha yüksektir. Ancak, bu nitelikteki Alman hukuk kuralları, CISG çerçevesinde açık bir şekilde uygulama alanına sahiptir. Aynı durum, İskandinav hukuk rejimlerinde görülen "makuliyet değerlendirmesi" ve Hollanda Medeni Kanunu gibi diğer Avrupa devletlerinde mevcut olan benzeri hukuk kuralları için de geçerlidir.

In browsing through the case law applying the CISG, a European observer trained in the civil law tradition is bound to focus his attention on the requirement of conformity of the goods delivered by the Seller. The French solution concerning the passing of property when a contract of sale is concluded. Therefore, the general rule is that as soon as the parties agree on the goods to be transferred and the price to be paid, the property passes to the buyer, as long as the goods are identified and cannot be mixed with similar goods. For example, Italian lawyers have drawn the conclusion that once the goods have been selected and separated from the larger group which they belong, the property passes to the Buyer and from that moment, the only conceivable obligation for the Seller is to deliver those goods, however defective they may be. Italian authors often insist that it is hard to justify an obligation for the Seller to perform a second delivery with conforming goods. In addition, some authors ask how many times should the seller correct his delivery to bring the result up to the expectations of the Buyer.

Looking at the case law reported on the CISG, one of the striking features is how often the judges of various jurisdictions of European tradition have been willing to declare the autonomous nature of the obligation of conformity set out in Article 35 of the CISG. One example of this statement is the CLOUT Case No. 219 in Switzerland concerning an Italian party.

From a brief study of some of the cases concerning the CISG, one can clearly see that everyone is interested in uniformity in the application of the Convention. The goal of the CISG itself is to reach a higher level of coherence between the laws of different States. However, there are bound to be single divergences between decisions delivered by judges belonging to various legal cultures. One is inclined to think these divergences are not so worrying as long as they do not result in trends firmly established in one country rather than another. This would bring with it dangers of 'forum shopping', which is not in the interest of a system that is designed to promote harmonization.

There are many similarities between the application of implied warranties between the English and the CISG systems. The English system contains implied warranties of merchantability, fitness for a particular purpose and good title. The CISG contains similar implied warranties, but also requires that the goods match up to those held out to the buyer as a sample or model and that the goods must be contained or packaged in the manner usual for such goods or, where there is no such manner, in a way adequate to preserve and protect them.

CISG'nin uygulandığı içtihatlarla göz atıldığında, kıta Avrupası hukuk sisteminde eğitim görmüş bir Avrupalı, satıcı tarafından teslimi gerçekleştirilen malların sözleşmeye uygun olması gerekliliğine odaklanmak durumundadır. Fransızların yaklaşımı; bir satış sözleşmesi tamamlandığında malın teslimine odaklanma yönündedir. Bu yüzden genel kural uyarınca; taraflar teslim edilecek mallar ve ödenecek fiyat üzerinde anlaştıkları anda, malların belirlenmiş olması ve benzeri mallar ile karışma ihtimali olmaması şartıyla, malların mülkiyet alıcıya geçer. Örneğin, İtalyan hukukçulara göre mallar bir kere seçildikten ve buldukları büyük grubun içinden ayrıldıktan sonra mülkiyet alıcıya geçmekte olup bu andan itibaren satıcının tek olağan yükümlülüğü, malları, ayıplı olsalar bile, teslim etmektir. İtalyan yazarlar sıklıkla, satıcının uygun nitelikte olan malları teslim ederek ikinci kere teslimatı gerçekleştirme yükümlülüğünü makul görmenin mümkün olamayacağı konusunda ısrar etmektedirler. Buna ek olarak bazı yazarlar, alıcının beklentilerini karşılamak için satıcının kaç kez teslimatı tekrarlaması gerektiğini sorgulamaktadırlar.

CISG hakkında verilen içtihatlarla bakıldığında göze çarpan husus, Avrupa yargı sistemlerindeki hakimlerin CISG madde 35'de yer alan "uygunluk yükümlülüğünün" özerk yapısını sıklıkla vurgulama istekleridir. Bu duruma örnek olarak, taraflarından biri İtalyan olan 219 numaralı CLOUT davası (İsviçre) verilebilir.

CISG ile ilişkili bazı davalar kısaca incelendiğinde, CISG'nin yeknesak olarak uygulanmasında herkesin alakadar olduğu görülebilmektedir. CISG'nin amacı, farklı devletlerin hukuk düzenleri arasındaki uyumu daha yüksek seviyelere çıkarmaktır. Farklı hukuk sistemlerindeki hakimler tarafından verilen kararlarda bazı farklılıkların olması kaçınılmazdır. Fakat bu farklılıklar, bir ülkede kökleşmiş bir uygulamaya sebep olmadıkları sürece kaygı verici olarak nitelendirilmeyebilir. Ancak bu durum, yeknesaklığı sağlama amacını güden bir sistemin aleyhine olabilecek "yargı yeri tercih etme" tehlikesini de beraberinde getirebilir.

İngiliz hukuku ile CISG sisteminde, zımni garantilerin uygulanmasına ilişkin birçok benzerlik bulunmaktadır. İngiliz hukukunda zımni garanti olarak ticarete uygunluk, özel amaca uygunluk ve mülkiyetin satıcıya ait olduğuna ilişkin garantiler yer almaktadır. CISG da benzer zımni garantileri içermektedir. Ancak, CISG aynı zamanda numune olarak alıcıya gösterilen mallar ile satıcıya teslim edilen malların aynı nitelikte olmasını ve aynı nitelikteki mallar için mutad paketleme işleminin yapılmasını; böyle bir mutad işlem yok ise, malların yeterli ölçüde korunmasını sağlayacak biçimde teslimini öngörmektedir.